

skutečnost, na níž vykonatelnost nároku byla učiněna závislou. Důkaz ten nebyl podán předloženým potvrzením bytového úřadu ze dne 11. září 1920, kdyžťe jest všeobecně známo, že do bytů bytovými úřady příkázaných nájemníkům mnohdy nastěhovati se nelze.

Čís. 770.

Předpis § 104, odstavec první, j. n., dle něhož úmluvu nutno již v žalobě prokázati listinou, platí jen pro žalobce. Žalovaný nemusí se dovolávati úmluvy ihned v žalobní odpovědi a může důkaz o existenci listiny vésti i jinými průvody.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 956/20.)

Sporné strany umluvily, by sudištěm pro sporný poměr byl okresní soud v Jablonci. Smlouvu i se zmíněnou doložkou žalobce si zadržel a podal po té žalobu u krajského soudu v Liberci. Žalovaný namítal nepřislusnost soudu a vedl svědky o tom, že úmluva dle § 104 j. n. skutečně byla učiněna. Soud první stolice vzal úmluvu za prokázánu a žalobu odmítl. Rekursní soud zamítl námitku nepřislusnosti. Důvody: Soud rekursní souhlasí s právním názorem prvního soudu, že smluven byl výlučný soud, poněvadž v úmluvě se výslovně praví, že se strany podrobují ve všech sporech, ku kterým by snad mezi nimi (na základě tohoto služebního poměru) došlo, okresnímu soudu v Jablonci. Přes to však bylo stížnosti vyhověti a usnesení změnit v ten rozum, že se námitce nepřislusnosti nevyhovuje, poněvadž dle jasného ustanovení poslední věty § 104 j. n. lze jen tehdy uplatňovati příslusnost onoho soudu, když úmluva již v žalobě byla listinou soudu osvědčena, z čehož plyne, že i když příslusnost tohoto soudu byla námitkou uplatňována, bylo nutno úmluvu osvědčiti ihned v žalobní odpovědi listinou, a že tudíž není možno, dokazovati existenci takové listiny teprve důkazem svědeckým.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu.

Důvody:

Nižší stolice souhlasně zjistily, že strany učinily písemní úmluvu, že žaloby ze žalobcova služebního poměru podány býti musí u okresního soudu v Jablonci. Tím se stal tento soud výlučně příslušným jako soud ujednaný (§ 104 j. n.). Předpis, že úmluva musí býti už v žalobě listinně prokázána, může se vztahovati jen na žalobce, protože by tento jinak, jsa v držení listiny a zatajuje ji, mohl práva žalovaného z ní učiniti illusorními. Neprávem tedy rekursní soud žádá, aby byl žalovaný příslušnou listinu předložil už v žalobní odpovědi, nehledě ani k tomu, že v tomto případě byla mu, jak prokázáno, žalobcem zadržena. Poněvadž tedy okresní soud v Jablonci jako ujednaný jest výlučně příslušným, právem první soud námitce místní nepřislusnosti vyhověl a žalobu odmítl. Tato námitka jest totiž i tehdy odůvodněna, byl-li ve věci, pro niž o sobě byl by příslušným obchodní senát krajského soudu, ujednaný okresní soud ležící sice v okrsku toho krajského soudu, avšak přece mimo jeho sídlo. Žalovaný chtěl býti žalován toliko u soudu svého bydliště (Jablonec), to

byl účel prorogace. Místní příslušnost však jest tu s věcnou v tak úzké spojitosti, že ty otázky se dělití nedají. Přes předpis § 45 jur. n., jehož podmínka je i tehdy splněna, byla-li otázka věcné příslušnosti, jako zde, teprv rekursním soudem potakána, nemůže se dovolaný obchodní senát státi příslušným, protože je právě nepříslušným i místně, kterýž nedostatek nebyl rozhodnutím rekursního soudu uklizen. Je-li rozhodnou příslušnost místní, zůstává okresní soud v Jablonci příslušným i věcně. Dle § 46 odst. 1 jur. n. jest pak toto rozhodnutí pro řečený okresní soud závazné, i kdyby žalobce dotyčný prorogační dokument ani nepředložil, není tedy ani v tomto směru žádné závady proti jeho příslušnosti.

Čís. 771.

Článek 1.) nařízení vlády republiky Československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. vztahuje se i na kandidáty advokacie, kteří již před podáním žádosti za zkoušku ze služby v československém vojsku vystoupili.

(Rozh. ze dne 23. listopadu 1920, R I 961/20.)

Kandidát advokacie, jenž vykázal: celkovou vojenskou službu 4½ roku, z toho částečně ve vojsku československém, z něhož v době žádosti však již byl vystoupil, — dále jeden rok a 3 měsíce u advokáta a 6 měsíců u soudu, žádal za připuštění ku zkoušce advokátní. V r c h n í z e m s k ý s o u d žádosti nevyhověl, ježto úhrnná s k u t e č n á advokátní praxe žadatelova činila 1 rok 3 měsíce, tedy méně 2 roků, kdežto dle čl. 1 vládního nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. se vyžaduje takováto praxe nejméně dvouletá.

N e j v y š š í s o u d změnil napadené usnesení v ten smysl, že kandidáta ku zkoušce připustil.

D ů v o d y:

Právem dovolává se stěžovatel ve svůj prospěch ustanovení třetího (vlastně pátého) odstavce článku 1. nařízení vlády republiky československé ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. nedotčeného ohledně něho zrušením, vysloveným v § 2 nařízení ze dne 23. března 1920, čís. 176 sb. z. a n. Doslov tohoto ustanovení (»Kandidátům však s l o u ž í c í m dále ve vojsku československém... —«) mohl by ovšem sváděti k výkladu, že platí jen pro ty kandidáty advokacie, kteří při podání žádosti za připuštění ke zkoušce advokátní slouží ještě ve vojsku československém, — než výklad takový byl by mylným. Vedle druhého odstavce článku 1.) nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. ve znění § 1 nařízení ze dne 23. března 1920, čís. 176 sb. z. a n. platí ustanovení tamže pod 1.) a 2.) uvedená také pro kandidáty advokacie, kteří p o s k o n č e n í vojenské služby vstoupili do praxe. Byl by tu tedy zřejmý odpor a zajisté nezamýšlená nesrovnalost, kdyby výhody v pátém odstavci článku 1.) nařízení ze dne 9. prosince 1919, čís. 651 sb. z. a n. stanovené měli býti účastni jen ti, kdož slouží ještě ve vojsku československém, nikoli však i ti, kdož vystoupili již z této služby. Úmysl dotčeného ustanovení byl